

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

prosinec 2012

6. ročník / 12. číslo

"Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil."(L 2,15b)

Milé sestry a milí bratři,

všechny křesťanské svátky a všechna období církevního roku obracejí naši pozornost nejen k tomu, co se kdysi stalo, ale především k tomu, co teprve přichází. Tak i advent, do něhož vstupujeme, není jen vzpomínkou na očekávání Kristova narození, nýbrž především na jeho příchod na konci času. Ovšem zatímco víme, že jiskřičky adventního očekávání Vánoc se rozzáří jako záře betlémského světla při půlnočním slavení eucharistie ve svátek Narození Páně, to naše finální čekání se stále protahuje. Ano, i dnes stále přicházejí fantastové i spekulanti s poplašnou zprávou, že „už je to tady“, ale tohle provází lidstvo téměř celých dva tisíce let. Ano, i dnes a stále máme žít tak, abychom mohli stanout před svým Pánem v kterýkoli čas, s vědomím, že věčnost začíná už dnes. V Božím plánu spásy bylo Ježíšovo vtělení a v Božím plánu spásy je i konec starého světa a zrození nového.

Tenkrát, v noční tmě, kdy pastýři hlídali svá stáda, se stalo něco, co se nedá změnit: Už nejsme sami s tím, co nás trápí a čeho se bojíme. Kristus je zde a v něm se už navždy vtělila Boží láska. Proto jsou Vánoce – zpráva o tom, že jsme stvořeni k radosti, která není jen na pár vánočních dní.

Naděje křesťana ale také vyhlíží jeho příchod, který už se nedá přehlédnout. Když vstoupil do našich dějin před dvěma tisíci lety, většina lidí si toho ani nevšimla. Jen pár rybářů poznalo jeho slávu a vydalo nám o něm svědectví. My jsme mu uvěřili a vyznáváme jej jako Pána i když jsme ho nikdy neviděli. Ale on sám slíbil, že až přijde podruhé, lidstvo uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou.

Proto v každém čase smíme s nadějí a pokorou hledat a nacházet cestu k betlémským jeslím i k trůnu přicházejícího Krále vesmíru. Neboť ten, který se narodil jako nejchudší z nás, je tím, který přichází ve své slávě – Bůh a člověk Ježíš Kristus.

Přeji Vám požehnaný adventní čas a slávou Páně prozářené Vánoce!

Váš bratr +Dušan

STAROKATOLICKÉ VÁNOCE 2012 – 2013 V PRAZE

KATEDRÁLNÍ CHRÁM SV. VAVŘINCE NA PETŘÍNĚ:

Štědrý den 24.12. ve 24,00 – půlnoční eucharistická slavnost s koledami a hudbou folkrockové skupiny Fénix

Svátek sv. Štěpána – středa 26.12. v 16,00 - eucharistická slavnost s koledami

Svátek Betlémských dětí – pátek 28.12. v 17,00 - eucharistická slavnost

Nový rok 1.1.2013 v 18,00 – Novoroční ekumenická slavnost – přímý přenos ČT

Originální kovový betlém Jaroslava Válka denně přístupný.

ROTUNDA NALEZENÍ SV. KŘÍŽE V UL. KAROLÍNY SVĚTLÉ NA STARÉM MĚSTĚ:

Hod Boží vánoční 25.12. v 17,00 - eucharistická slavnost s koledami

Pondělí 31.12. v 17,00 - eucharistická slavnost s poděkováním za uplynulý rok

Slavnost Zjevení Páně – neděle 6.1. v 17,00 - eucharistická slavnost s koledami

Křtu Páně – neděle 13.1. v 17,00 - eucharistická slavnost

KAPLE SV. RODINY POD NUSELSKÝMI SCHODY

Vánoční vigilie 24.12. v 15,00 - eucharistická slavnost s koledami

Hod Boží vánoční 25.12. v 9,00 - eucharistická slavnost s koledami

Sv. Jana evangelisty – čtvrtek 27.12. v 18,00 - eucharistická slavnost

Neděle 30.12. v 15,00 – poutní bohoslužba

KAPLE SV. MÁŘI MAGDALÉNY U ČECHOVA MOSTU:

Vánoční vigilie 24.12. ve 21,00 - eucharistická slavnost

Neděle 30.12. v 10,00 - eucharistická slavnost

Slavnost Zjevení Páně - neděle 6.1. v 10,00 - eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně – neděle 13.1. v 10,00 - eucharistická slavnost

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost v Communiu

Udalo se

16. listopadu na ordinariátě bylo setkání presbyteria, na které přijal pozvání psycholog Slavomil Hubálek.

Kalendárium

Každé pondělí v 18 hodin – setkání nad Biblií v Communiu.

1.12. (neděle) od 17,00 – Dětská bohoslužba v Communiu.

4.12. (úterý) od 19,00 v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 se bude konat filmový klub, film: Adamova jablka (režie: Anders Thomas Jensen, 2005).

11.12. (úterý) od 19,00 – Biblická hodina v Communiu.

12.12. (středa) od 17,00 – Tvůrčí psaní v Communiu. Téma: Jak se píše román?

18.12. (úterý) od 19,00 – Starokatolická specifika v Communiu.

Narozeniny v listopadu slaví:

Juraj Boldiš, Zuzana Velebová, Markéta Kocourková, Zuzana Všečeková, Jan Zelenák, Marta Abrahámová, Dominika Waloszková, Kristýna Hulová, Alena Šebestová.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

2.12. – 1. neděle adventní

Jr 33,14-16

Ž 25

1Te 3,9-13

L 21,25-36

*Živý Bože, přijď, abys nás spasil!
Vysvobod' nás z moci zla a hříchu
a pomoz nám vyjít vstříc Kristu cestou spravedlnosti,
aby nás našel bdící, až znovu přijde
– Ježíš, náš Pán a bratr,
který v jednotě Ducha svatého
s tebou žije a působí navěky.*

9.12. – 2. neděle adventní

Bár 5,1-9

L 1

Fp 1,1-11

L 3,1-6

*Svatý a silný Bože,
probud' nás, abychom ti sloužili
s otevřeným srdcem.
Nedovol, aby nám
každodenní úkoly a starosti
bránily jít vstříc tvému Synu Ježíši Kristu,
který v jednotě Ducha svatého
s tebou žije a působí na věky věků.*

16.12. – 3. neděle adventní

Sf 3,14-20

Iz 12,2-3.4.5-6

Fp 4,4-7

L 3,7-18

*Bože, náš Otče,
skrze tvého Syna přichází do světa světlo a radost.
Pomoz nám, abychom toto světlo a radost dávali dál,
aby se všichni lidé dověděli o tvé dobrotě.
O to prosíme tebe,
Otce našeho Pána Ježíše Krista,
který s tebou a s Duchem svatým
žije a život tvoří navěky.*

23.12. – 4. neděle adventní

Mi 5,2-5a

L 1,46-55

Žd 10,5-10

L 1,39-45

*Přijď, náš Bože, a ukaž nám svou moc!
Pomáhej nám svým slitováním,
abychom vinou své vlažnosti
nepromeškali setkání s tvým Synem.
Prosíme tě o to skrze něho,
našeho Pána a bratra Ježíše Krista,
který s tebou a s Duchem svatým
žije a působí na věky věků.*

24.12. – Slavnost Narození Páně – vigilie

Iz 62,1-5

Ž 89

Sk 13,16-17.22-25

Mt 1,1-25

*Nebeský Otče, díky tobě smíme každý rok
s novou radostí očekávat
slavnost narození tvého Syna
a vítat ho jako svého Vykupitele.
Dej, ať na něj smíme pohlédnout bez obav,
až jednou přijde ve své slávě – Ježíš Kristus,
naš Pán a bratr,
který s tebou a Duchem svatým
žije a život tvoří na věky věků.*

30.12. – Svátek Svaté Rodiny

1S 2,18-20.26

Ž 148

Ko 3,12-17

L 2,41-52

*Bože, tvůj Syn nám byl podobný ve všem,
a tak se stal i členem lidské rodiny.
Dej nám sílu, ať svůj pozemský domov
naplňujeme láskou
a jednou nás přijmi do nebeského domova.
Prosíme tě o to skrze tvého Syna Ježíše Krista,
našeho Pána a bratra,
který v jednotě Ducha svatého
s tebou žije a působí na věky věků.*

Kázání z 25. října 2012 - L 12,49-53

Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal!“... „Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení!“ „Otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni.“ Ta dnešní evangelní slova jako by pronášel jiný Ježíš, než na jakého jsme zvyklí. Copak by něco takového řekl ten laskavý muž, který přijímá i ty hříšníky a ztracence, jimiž ostatní opovrhují? Tohle je ten dobrodinec léčící dlouhodobě nemocné, křísící mrtvé a odpouštějící i těm, kteří se těší všeobecnému opovržení? Copak někdo může jednou kázat o lásce a podruhé hrozit ohněm? Jak si to představuje, že jednou volá po jednotě a jindy zase slibuje rozdělení? Jak se v tom máme vyznat? Dlouho mě tahle perikopa rozčilovala. Přišlo mi, že nerozumím tomu, o jaký oheň jde, a jak může Kristus přinášet rozdělení, když jinde se zdá, že jeho cílem je jednota lásky v něm samém. Jak už to bývá, problém tkvěl ve mně. Ony zdánlivé rozpory a problémy mě zaslepily, a tak jsem zůstávala na povrchu a v zajetí svého klamného dojmu. Prolomit se mi jej podařilo až při přípravě na dnešní službu, když jsem opustila některé své chybné předpoklady.

První problém byl, že jsem tuhle část vnímala jako homogenní celek, všechny tři první verše jsem pak vztahovala k onomu přinášenému rozdělení a vykládala si pronesená slova jako hrozbu, výtku a předpověď utrpení. Zároveň mi však nesedělo, že by zdrojem všech těch negativních věcí měl být Kristus. A tak mi (mimo jiné) uniklo, že oheň, o němž Ježíš mluví, může být také ohněm Ducha, nejen ohněm soudu a ztracení. Asi mi mé podvědomí nabídlo obraz pekelných plamenů, jak se často objevují v pohádkách, a já kvůli tomu úplně zapomněla na oheň, jímž může hořet srdce člověka, který se pro něco skutečně silného nadchne. Úplně jsem zapomněla na emauzské učedníky a jak jim hořela srdce, když jim zmrtvýchvstalý Pán vykládal Písma.

„Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se již vzňal!“ Možná bychom to mohli trochu přeformulovat a rozvést. Co když Ježíš říká: „Přišel jsem zapálit oheň ve vašich srdcích, přišel jsem, abyste prohlédli a obrátili se. Přinesl jsem vám zvěst, která vás, pokud ji skutečně přijmete, nenechá chladnými. Přišel jsem vám na sobě ukázat nezměrnou velikost Boží lásky, Jeho velkorysost a nikdy se neodvracející tvář. A jsem tu také, abych ukázal sílu osobní vydanosti až k smrti. Přišel jsem zapálit vaše srdce pro Boží věc, copak to nevidíte? Copak necítíte tu naléhavost, tu velikost a sílu? Jak bych si přál vidět plody Boží milosti na vás, mých učednících a následovnících, kéž by tu už byl čas, v němž budete mít vše, aby oheň ve vašich srdcích vzplál a život Duchem neuhasínal.“

„Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, dokud se nedokoná!“ Jaký křest má Ježíš na mysli? Ten od Jana Křtitele těžko, ten stál na počátku jeho veřejného působení a byl plným přijetím vždy přítomného poslání od Otce. To, o čem tu čteme, a co mi opět zatemnilo mé zúžené vnímání, je zcela nepochybně Kristovo sestoupení do smrti, jeho utrpení na kříži, o němž zcela jistě věděl a na mnoha místech Písma jej také předpovídal. Co to znamená pro nás, a jak to navázat na předchozí verš? Domnívám se, že klíčem je

Kázání našich studentů teologie

(opět) Ježíšův příběh. On, všemocný a vševědoucí Bůh, je tu najednou také plně mužem z Nazareta. Člověkem, který ví, že jeho budoucnost musí být bolestná. Očekává útrapy, jejichž nevyhnutelnosti si je vědom a je rozhodnut je přijmout a nést, přesto však cítí úzkost. Úzkost člověka, který čeká na něco zlého, co ještě nemá konkrétní podobu, co není přítomné, nelze se tomu tedy ještě postavit, co však není možné (a ani dobré) odvrátit. Je to trochu jako když nás čeká nějaký nepříjemný lékařský zákrok nebo složitá rodinná situace. Víme, že to přijde, bude to bolet, ale ještě to tu není, abychom to mohli v našem prožívání zpracovat.

Když jsem rozjívala nad těmito slovy už po několikáté během pár dní, dral se mi do mysli obraz Krista, který je neuvěřitelně lidsky křehký, přestože neztrácí nic ze své Božské síly. Krista, který zná konec svého pozemského příběhu a touží po něm, protože jednak Božsky ví, že jím dá svým přátelům poslední jiskru nutnou k tomu, aby jejich srdce vzplála nezlomnou vírou, jednak lidsky touží přehoupnout se z mučivého stavu očekávání nevyhnutelného utrpení do situace, kdy mu bude smět čelit přímo. Vzpomněla jsem si na svůj křest a najednou mi přišlo, že to naše pokapání vodou jen málo pomáhá pochopit a prožít „ponoření do Kristovy smrti“, jak o něm mimo jiné mluví Pavel v listu Římanům. Z celé té krásné pasáže (Ř 6, 3-11) jsem vždycky víc vnímala a prožívala ono očištění od hříchu a nové zrození pro Boha v Kristu, než neméně závažný fakt ponoření do smrti. Podíváme-li se na Ježíšovu smrt bez sentimentu a romantiky, zkusíme-li se oprostít od optiky povelikonoční víry v níž je ukřižování často „jen“ nutným předstupněm vzkříšení, nepotřebujeme potoky filmové krve, aby nám došlo, jak těžké a plné skutečné bolesti bylo umírání Božího Syna. A vezmeme-li vážně své křesťanství a vykročíme-li na cestu skutečného následování Krista, bude to znamenat mnoho bolesti (kterou s sebou přinese umírání našeho starého já) i pro nás, křesťany žijící v čase a na místě, kde nás za naši víru a její projevy nikdo nikam nepřibíje. Protože křest není žádný magický akt, jímž bychom byli zázračně proměněni bez poutivé vlastní snahy a nikdy nekončící práce.

„Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! Neboť od této chvíle bude rozdělena v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem.“ Když jsme se pokusili poodkrýt předchozí dva verše, nebude už tak těžké, jak se zdálo na počátku, pochopit, co znamená tento Ježíšův výrok. Přichází-li totiž Kristus na svět s poselstvím, které jako oheň zachvacuje a zapaluje lidská srdce, už svou podstatou vyžaduje bezpodmínečné vydání se a nese s sebou nevyhnutelně bolest a utrpení v absolutní otevřenosti a upřímnosti prožívané smrti, těžko si představit, že by dalo „světu“ pokoj. Již první svědci evangelia a Kristovi následovníci ve vlastních životech zakoušeli, že s opravdovostí přijatá zvěst o Božím království má moc osvobodit člověka od mnohých pout, dát mu nezničitelnou naději a neotřesitelné vědomí smyslu, co však nepřinese, je klid a život bez konfliktů. Držíme-li se důsledně evangelia a opravdu se snažíme Ježíše následovat, dřív nebo později narazíme přinejmenším na nepochopení. Ve světě, kde je běžné snažit se dosáhnout úspěchu a uspokojit především vlastní potřeby, bude Vzkříšený Kristus a ten, kdo jej skutečně zkouší následovat, vždy bláznem a terčem posměchu, zároveň však někým nepohodlným, neboť bude dráždit něco ve svědomí těch, kteří „jsou

Kázání našich studentů teologie

ze světa“. Mír a pokoj tohoto světa je pak v lepším případě klidem způsobeným kompromisem mezi odlišnými vizemi a v tom horším jen falešně vyžehlenou fasádou útlaku. A takový „pokoj“ je skutečně s tím, co hlásá Kristus, neslučitelný.

Milé sestry, milý bratři, klekněme proto spolu s apoštolem Pavlem na kolena před Otcem a prosme jej, ať naše srdce naplní odvahou opouštět bezpečí klidu v přitakání a podrobení se mechanismům tohoto světa, ať nám dá moudrost pronikat za dosud nepřekonatelné meze vlastních předsudků a předporozumění, a především ať nás naplní Kristovou láskou, která přesahuje veškeré poznání a je zdrojem Boží plnosti, v níž jedině dosáhneme poznání skutečné jednoty a skutečného pokoje.

Amen

Petra Baslová

Kázání z 15.listopadu 2012 – Fm 7-20; L 17, 20-25

Ježíš učí, že příchod Božího království není možné určit časově a místně např. pomocí pozorování hvězd, ale že toto království už je, jak říká: „mezi vámi.“ Zde by bylo lépe to přeložit „v prostoru vašeho vlivu“. Překlad „ve vás“ není možný, protože to Ježíš říká farizeům!

To znamená, že věřící se aktivně účastní jeho příchodu a že Boží království vyžaduje aktivitu všech. Přichází tehdy a tam, kde lidé začínají následovat Ježíše obrácením k Bohu a láskou k bližnímu, protože v Ježíšovi již začala Boží vláda.

Učedníkům říká, že vzdor své touze neuvidí „dny Syna člověka“, dokud musí snášet pronásledování a tísně jako nutné předznamenání království a dokud jsou vystaveni svodům a klamům. Příchod Syna člověka však přijde náhle jako blesk a zazáří celému světu. Předtím však musí dojít k Ježíšovu utrpení a jeho zavržení, to ještě brání konečnému dovršení.

Přátelé, Bůh není daleko, je s námi, kolem nás, v nás. Boží království je už mezi námi. Pán si přeje, abychom hledali jeho tvář. Ovšem pravdou je, že nejprve on hledá nás. My bychom ho nikdy nehledali, kdyby nás napřed nehledal a nenašel on.

Žijeme v prostředí, kde se zdůrazňuje především to, co dělá a říká člověk. Všeobecně jsou všichni fascinováni svými vlastními výtvoři, svým jednáním i mluvením, ať u sebe samých nebo u vzorů, ke kterým vzhlížíme. Málokdo je však fascinován Bohem, jeho slovem a jeho konáním.

Kázání našich studentů teologie

Celé naše křesťanství bude neživotné, jestliže si budeme jen plnit svoje „náboženské povinnosti“, ale nebudeme mít osobní vztah k Ježíši Kristu a nebudeme žít v důvěrném společenství s ním.

Není pro nás snadné přijmout, že bez Ježíše nemůžeme dělat nic. Říkáme: Pane, vždyť se podívej, co všechno jsme vykonali, kolik máme za sebou práce, co vše se nám povedlo... A zapomínáme, že před Bohem žádné dílo našich rukou nemá smysl, pokud není děláno skrze něj, pro něj a s ním. Přínejmenším je výsledek takového konání neúměrný naší námaze, nemluvě o jeho významu pro věčnost. Obrovská životní plodnost světců je výsledkem právě jejich důvěrného vztahu s Kristem, jejich lásky k němu a poslušnosti v každodenním životě.

Abychom prožívali, že Boží království už je mezi námi, musíme dovolit Kristu, aby vešel do našich životů. Otevřít se jeho lásce a milosti a to bolí. Bůh má na člověka nároky.

Jak píše apoštol Pavel: „Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, pak nejste synové, ale cizí děti.

Jak jsme na tom my? Jsme synové nebo cizí děti? Je Boží království mezi námi? Spolupracujeme a podřizujeme se vůli Boží nebo si prosazujeme svou vlastní? Bůh s námi touží spolupracovat.

Je to jako ve fotbale. Když hrajeme, Bůh nám dává přihrávky. Když hrajeme moc urputně, dostaneme faul. A někdy jsme tak hloupí, že nevezmeme přihrávku. A pak si říkáme: Bože, to je slepota, jako emauzští učedníci. Kristus chodí okolo, kráčí s námi a my ho nepoznáváme.

Tak dej, svatý Bože, ať si všímáme a vidíme kolik darů, kolik milostí, kolik zázraků nám dáváš už teď, jako příslib toho, jak krásné to bude, až se s tebou setkáme tváří v tvář. Amen.

Michaela Noe Švestková

Farní vyúčtování za měsíc listopad 2012

Příjmy:

sbírky rotunda:	1.311,-
sbírky sv. Vavřinec:	954,-
dary:	2.500,-
příspěvky:	700,-

CELKEM: 5.465,-

Výdaje:

telefon: 1.084,-

CELKEM: 1.084,-

ROZDÍL: +4.381,-

Stav účtu k 30.11.2012: 802.986,-

Stav pokladny: 38.410,-

CELKEM: 841.378,-